

FALCSIK MARI
SANZON NEHÉZ IDŐKBEN

FALCSIK MARI

SANZON
NEHÉZ
IDŐKBEN

MAGVETŐ
BUDAPEST

Arspoetica Laconica

*csak posta én is semmi kétség
s még meg fogom szeretni végül
a pakkban néha ritka érték
máskor csak minta érték nélkül*

*olykor súlyos nem földi bolmi
furcsa már-már gyanús jelenség
agyagja él: jó kézbe fogni
nem mutatja ingrédientjét*

*saját képemre újragyúrnom
magam lelkét belélebelnem
nem kell – nem is lehet*

*csak könnyedén alája nyúlnom
vigyázó kézzel átemelnem
s letennem engedett*

ASSZONY A NAPLEMENTÉBEN

Shakespeare-naptár

bár márciusban zord idő
marasztja tél vad ordasát
a zöld a földből csak kinő
ha Nap mereszi telt hasát
s hajráz a zápor fűrge friss
nyomába jó idő szele
nyakunkra hág az április
a szív szeszélye jó vele
és május ágán bontja már
szerelme nedves bimbaját
ki nem szerelmes mind számár
bolond ki félti önmagát
mert gyorsan itt a nyáridő
mutatja gyöngy a homlokon
sugár pikája égetőn
cikázik át a lombokon
ám röpke nyár is ellohol
elfogy miképp a munka is
ezt minden gazda tudja jól
de tudja Handsome Johnny is
és Mary szintén sejti már
mit ér a hosszú nyári éj
s megérzi késlekedni kár
a cséplés hipp-hopp véget ér
s a hulló csillagok nyomán
mezőről visszatér a nép
kályhánkba lobban őszi láng
tűzünk pótolni némiképp
s ha Tél király megérkezik
és vaksötét az alkonyat
az ernyedő test eltűnik
iromba gyapjugönc alatt

Asszony a naplementében

kertekben ér az alkony körül magas falak
bent háziszorgalomban sürgődő férfiak
léted már únt rutinnal jogot nyer általuk
ne bánkódj hát ha mállik a régi baby-look
ha örökdő figyelmed egy percre fellazul
nincs vész kirakva immár egész a nagy Pazl
fedőd alól ha szökne őszinte gőz ne bánd
ne félj ha mindent átjár savanykás füst gyanánt
mert nincs már benned ándung lehetni kedvesebb
a mindinkább kivallott terjengő kozma-kedv
éned mint kő a vízben ha kíméletlenül
érvényes törvényeknek enged s alámerül
ha mind renyhébben rejtéd mit őrzöl legbelül
s szándéknál súlyosabban immár orcádra ül
ne aggódj úgy miatta a nyárnak vége már
termése gúzsba kötve stréber kévékben áll
s a Napnak mely tolakvón dárdájával döfölt
lángját felissza lustán a konyhakerti zöld
a házba-húsba függés fekélye költözött
terjeszd ki barna szárnyad befőttejéid fölött

Dalocska az elszökő időről

fonák bölcsesség az emberé
mikorra kissé már pedzené
úgy kapja meg mint fölöslegest
próbáját nem bírja már a test

gyűlnek az évek apad a lét
tanuld a létidő tételét
minő Isten-vetette csel:
ahogy gyarapszik úgy fogy el

Gyerekszoba

olyan kályhánk volt mint egy kis kövér kutya
és úgy is kellett gondoskodni róla
peckes kis ajtaját éhesen nyitotta
hogy tömjük újsággal hordóhasát
boltíves kézzel védtük a gyufa lángját
egymásnak hajolva lestük megfogant-e
éjjel meg riadva bámultuk hogy izzik
nyitott rostélyból rőt árnyék vetült
ingó ábrát hintált az utcalámpa
plafonra kintről nyúlós árny szaladt
szemközt a fák dühödten tiltakoztak
pofozkodó szél cibálta őket
lombjukban rémek tövükben farkasok
hiába emelet könnyen fölrepülnek
nagykapunk ott lenn hiába zárva
jönnek beúsznak mint a fénynyaláb is
s ha mégsem jönnek hát akkor beúszik
a félelem hogy bármikor jöhetnek

Szeptemberi kisfiúsóhaj

szép volt idén a nyár nagyon szép

most ősz van és az iskolák megint kinyitva
sötétlő szájuk elnyeli
mindazt mi kéjes volt a nyárban
követ vizet füvet csigát kalandot
biciklit nagypapát napot
lábujjak közé torlódó lágy sarat
most megint itt torlódna újra
maguk nyarából visszatért barátok
a nagy cethal gyomrában zsúfolódva
a többi kis jónások is mind
rajtuk is még ott a nyár barnás kosza
az ő hangjuk is még fagyalttól
szabadságtól rekedtes
talán majd ővelük
talán még nem mind lett áruló
bár a kitartó hősök száma egyre fogy
amint a nyurga centiméterek gyarapszanak
idén talán már ő is
talán ha sűrűsödnek izmai
talán ha gyülő-nyúló centik őt is megváltják
s vajon mire
amire mind a nagyfiúkat
kiknek szemében testük felismert szégyene
kiknek már világos hogy más más a lényeg
nem elmélyült figyelme sok fontos dolognak
nem kőben vízben napban csigában
a lényeg másutt búvik más kalandban
hangos fiúk anyák fontoskodó beszéde
lányok viháncá rejti

Csikókrul s vén lovakrul

Öcsémek

sej amikor még csikó voltam
szabad mezőkön kóboroltam
a kerge széllel cimboráltam
semmi határon meg nem álltam

erős palánkot kirugdaltam
szorító pányvát szétszaggattam
hítt föl a csillag rúgkapáltam
hátamra hullva ordibáltam

*

mostanra immár hogy vén ló vagyok
nem ajzanak többé a csillagok
hiába pislognak úgy fölöttem
féltem a csontomat gyáva lettem

éghet a nyugvó napban a máglya
a földre nézek abrakra várva
palánk se bosszant se durva pányva
jönne a Gazda már rám találna

Mintha szép orosz film

fölsejlik még a ház fahéjszín árnya
vibrál a kép a zárt szemhéj alatt
minden beállt de mintha így dukálna
csepp óarany villan míg hull a nap
megáldja most a hamvas szürke parkot
távolban erdők halvány ködhegyek
sápadt a táj akár egy szép mihalkov
szépsége bágyadt lelke nagybeteg:
a zongorán – jól hallható a kertben –
eltétováz sétál a lusta kéz
a roppant néma súly alatt az ember
csak görnyedez s az alkonyatba néz
fejét csóválja: álom volna mindez?
bólint a lomb a hajló rózsaaág
szép délután illő e pantomimhez
fáradt vagyok – no tölts még egy teát

Tegnap

*Yesterday –
all my troubles seemed so far away
(Paul McCartney)*

bújhatnál régi jelmezekbe
a látszat még megvesztegetne
ha csak egy csöpp kétséged lenne
mért több az epe mint a méz

de hát a képedre van írva
hiába tiltakoznál sírva:
könnyebben ellátsz már a sírba
mint hogy bölcsőre visszanezz

hagyj már békét a fényképeknek
na és ha jók ha rosszak lettek:
annyit biztosan ígérhetnek
közülük egy meg nem marad

dobáld be mindet egy dobozba
legyen ez már az idő gondja
ne félj az lassan majd lebontja
amit bemart a pillanat

vagy az egészet dobd szemétre
a dokumentum itt mivégre
csak súlyosabb lesz évről évre
roskadoz alatta a polc

és leshetnéd-e könnyek nélkül
a tested hogy megy tönkre végül
legszebb vonásod is hogy mélyül
csípődből hogy kopik a porc

ne listázd minden kis halálod
nem jó a múltba vájni látod
úgy úgy sirasd csak ifjúságod
azzal még vissza nem hozod

de könnyeddel e gyöngé szesszel
mítoszt idézve felmelegszel
így mégiscsak átéled egyszer
sosemvolt könnyű tegnapod

Zöldségesné, negyven felé

zúdul a vásárcsarnok hajnali nyűtt karavánja
zaccizü híg lötytyöt dajkállok az ócska pohárba
férjem a sorban a harmadik – életem ex-aduásza –
szitkai közt szór almát-krumplit az új Suzukinkba
zuttyan a mocskos láda a múlt havi Hölgymagazinra

gyűlölöm ezt a pulóvert: vastag szúr a gubanca
jó de a plüss overáll színe már oltárira ronda
itt söpör épp a Gyuszó a piac nagy benga kujonja
vén hülye – úgy hív: „Rózsa a rózsaszín álom”
ezt neki rózsza meg álom! – már a szagát is utálom

francba a sok lüke lánykori maszlag: az életem átvert
és ez a rossz szagu marha az egy aki nyomja a sódert
nézz oda: érte cseréljem szebbre a rusnya pulóvert?
most hogy a pénz meg a férjek után már megcsal a test is
még buli lesz végül felcsípniem a vén szemetest is?

Huszár a tetőn

én szép huszárom tetők lovagja nagy vitéz
délceg vasember ki páncél likából szertenéz
te inkább rohogsz a fittyes tűzvonalba
mintsem gabalygó hátországba jöjj zavarba
e sok-sok szál között mit fűz az élet
s valóban: mér fűzi össze is meg vissza –
e szép kárpetot míg szőjük tényleg:
kezünk hogy is maradna végül tiszta

hogy is lehetnénk s mihez hűek e viharba
hol már eleve minden úgy össze van kavarva:
nincs is tán esélyünk nem hűtlennek lenni
jobb lesz tehát az óvó páncélt visszavenni
s vakmerőn kitörve e nyugős körből
káoszból megtérni tiszta harci rendhez:
hallgatni a csatazajt hogy bömböl
míg végre benn majd újra néma csend lesz

Ajánlás

huszár most itt az alkalom: egymásnak megbocsássunk
már inkább emlék e kis fanyar semmint elszámolásunk
hisz nincs mit újraélnünk se könnytörölve bánnunk
kaptunk és adtunk rendesen – a fű kínó utánunk

Utazás

köröttem biztató táj
szelíd mosolyt fakasztó
az égen szárnyasoltár
alatta kis halastó
tudom hogy jó erő hajt
röpít megint utánad
akárha fontos tárgyat
feledtem volna nálad
egyetlen drága holmit
mi nélkülözhetetlen
az út kanyarnyit fordít
körül a térmaketten
alant a keskeny sávban
derűs aránytalanság
égboltnyi árvaságban
kicsinyke lombtalan fák
sorjázó sánta törpék
torlódnak botladozva
a vágózó tükörkép
tempónkat sokszorozza

Megyek utánad

barnáll a lomha síkság
kitágult ég alatt
egyetlen nyugtalanság
mint táncoló alak
távol fölgyújtott tarlón
vöröslő láng szalad
nyomába csillapítón
terül szelíd salak
mosoly bujkál a tájban
bennem meleg szavak
mindenben furcsa báj van
megyek hogy lássalak

Egy utazás képei

útmenti tóba hullt pénz a sok kis szürke hullám
nem tartom lásd a törvényt ha százszor is tanulván
barázdás földbe száradt a künn hagyott lucerna
a nem-vagyok-seholsem játékot játszom el ma
magát ismétlő jármű iramlík vadvizekben
nem látszom kóricálok nagy-ellenőrizetlen
hollandi kép a tájék borongó delfti vászon
vonat nyomát keresném lehajló láthatáron
az égen robbanásnyom rögzülve megmeredten
kiterjedt angelus-szárny alatta mind a ketten
feszül a szárnyak íve szabályos V-alakban
itt vagy tapinthatólag alig vagy láthatatlan

Előszó

– *Shakespeare későbbi verse a Rómeó és Júliához* –

midőn ezt írtam nem voltam szerelmes
szilaj korunk még nyers volt veszedelmes
gyakorta kellett a vékonyába vágni
nem is maradt fönn a hátán akárki –
látszott már a vég a szörnyű kifejlet
még nem tettem meg de búcsúzni kellett
ám e textusban szinte kéjelegtem:
gyönyör fakadt föl mindahány szonettben
forgattam még bennük tintás törömet
csak hogy hosszítsam a gyötrő örömet
de végre rám zendült a bölcs utóhang
és távlatába hullt a dupla sírhant
kicsépelte testük túl drámán és írón
meredhetett a száradó papíron

Mi lesz a szexszel?

lesz-e megnyugvás enyhülő fátum lesz-e
lesz-e ház terasz vörösbor naplemente
nagy társaságban békülékeny este
szelíden száll-e hangoktól zsongó kertre
hol a vénülő kerti székek
hátát reccsentve feszítő vendégek
emlék könnyű füstjét fújják a tinta égre
s lesz-e majd csönd ha elszéledtek végre
és mi ketten megint magunk maradtunk
lesz-e széles mély csönd amint kezedre lassan ráteszem kezem
szélesebb mint a víz és mélyebb mint a tágas völgy alattunk
mikor testedhez ismét megérkezem
s lesz-e még ágy mi nem csikorgó tagjainkat gyötri
de benne testünk ringása könnyeden lebeg
meglesz-e még az íves szép vonal a csípő fölötti
amivel most ajándékozom meg kezéd –
ha végképp öregség kútjába estünk
alabástrom elefántcsont vagy sárga márvány lesz testünk
mit látunk majd az ágyban izzadtan egymásra lesve
vajon miféle anyagból van két szép öreg szerelmes ember teste

Ki voltál

ki voltál te hogy még ezt is te hoztad
hogy nélküled a szél is úgy üvöltött
hogy más szobáknak idegen falára
fölrajzolódva állt a régi ház

ki lettél volna nem voltál te senkim
ház voltál és fal ablak néma szőnyeg
nagy tölgyfaasztal szép vastag falapja
tükrén ezer karc mind-mind ismerős

igen a ház az édes szűkös otthon
az ágy voltál a jól ismert gödörrel
hiszen magad voltál az ismerősség
voltál a báty a szomszéd kisfiú

voltál a pajta pajtáság tanyája
ahonnan újra el kell majd vadulni
ma törvény lennél fojtó megtörendő
elárult eskü elhagyott akol

Most én is mint könnyes bohóc

ó mennyi jellem mennyi érces égáldjon
míg szívemben új és újabb utcákon
visszakeringő nyár havában járva
épphogy-eltűnt múlt időnket rójuk még
lábunk álmom sátorában együtt lép
míg pihetollát hullatja a nyárfa –
vajon saját szívem mikor gyullad rám
hogyan szép antik pózainkon túladván
mint bogár kínlódik hátára hullva
vagy mint suta sánta jérce féllábon
idétlen rángódva kelljen ugrálnom
hogyan kapálózni megtanuljak újra
s hogy mint árva Hanswurst ki már félig sír
mázolódják pofámon a főstött pír
szívtépő dallam kéljen trombitámban
egy hős bohóc a fénykörben vergődjem
s itt az arctalan fejeknek elbőgjem
hogyan csak te vagy még mindig minden vágyam
s így vetközvéen új Tatjana pőrére
szép csivőzsebölje-korszak bőrébe
egész valómmal visszabújjak én is
álarcosbálozgatunk itt nem félünk
hogyan szép antik jelmezünkben benn égünk
ha a bőrünkötől lángra kapna mégis

Keresetlenül

most ilyen korszak van ez már a harctér
nincs nyegle smúzolás nincs antik arcél
most már kisérom semmi nem riaszt el
hogyan én: szeretlek légy te bárhogyan ezzel
a Föld is lakható hely lett miattad
épp csak nem veled – te aztán megadtad
ez van s hogyan mennyi tartást várhatsz tőlem
nem tudom: erőm szivárog belőlem
de oly régen tartom ezt a mérlegformát
kezemmel egybeforrt az égő korlát
így te csak nyugodtan értékeld másképp
nem estem még le s nem húzódtam hátrébb
bár mint az öngyilkos cseléd a gangról
hozzád ki mernék lépni önmagamból

Altató

ismerem magamat tudom mit beszélek
ha köszönöm százszor mit ezerszer bántam
hogyan csak félbe-szerbe teljesül az élet
és te megmaradtál álmod birtokában

azt hogy bántottalak volna tudhatom jól
hiszen erős vagyok alakító kezű
az emberben annyi beste árnyék tombol
néha még nem ütni sem olyan egyszerű

volt-e? nem is volt hely más életnek bennem
mellettem is alig míg tartott küzdelmem
a parancs az volt hogy önmagam kell lennem
no hát: *magam* vagyok minden értelemben

Anna utolsó levele a fejedelemhez

*Jer még bajnaltul visszalépjél édes Atyám-Fejedelmem
nagy kezeddél hadd még kicsint hitvány magamat elfedeznem
két tenyered domborítsad ne hagyjál éngem vértezetlen
simítsad óvó paisomképpen forró cipócska basamra
ahová gondolnod se – s még hogy bújnod simúlnod! – szabadna
ahonnan gyönyörhes szerelmünk még reménnyel megszülethet
ha Nagyságod éltet éngem s hamarost mégés nem ölet meg*

*hogy a boltív alá hajolsz szolgálím fröccsennek előled
s utánad mingyár helyére zuppan a súllyos persa szőnyeg
és mint a pántolt vas áll útjába korábbi szeretőknek
ilyenkor magam teszem két fedő tenyerem hó ölemre
meleg párádat össze-gyűjtögetve itt-jártod dédelgetve
s ahogyan mindig-mindíg: szúrós arcod nyoma visszalüktet
és amint mindig most es sokáig őrzöm még búlt helyünket*

*míg te férfi-könnytül részegedve galoppolsz künn a gáton
nemsoká már túl a vészen túl a lápon s túl a határon
mellyiknél tovább nem láthat követni rontó búvem-bájom
onnantul szabadúlsz a ludvérces fények késértetétül
s józanodol nyomba – s rémes úrt es érzel kűjjet s bévűl
bent mintha kórság ett vóna meg mint otthol azt a Másikat
künn mintha Isten visszabíttá vón az égi madárokat*

*körötted körbe mindenütt siketség vakság irdatlan úr
könnyed se éneked se itat már hogy boldoggá részegűjji
csak a nedvedző-hubogó köd tekergél-tapadoz körül
– de már otthol lész mingyár távolba nézd ott strázsál a Vár
ott hol nem mézcsurgató törökszerájós tűzboszorka vár
hanem a szent hidegség az esküis az égtül megáldott
kemény és tiszta úgán maga fölcent boldogtalanságod*

*kikeckelődött szembéjjad alól mint a balotté mered
tágult keretjére ráfeszíti barna bársonyát szemed
mi máskor olyan bölcs olly fényes: most vak hályog tekinteted
meszelt falak setét gerendák hosszát méri az ágyasházban
száraz fűrészes hang szusztorog a vége-nincs éccakában
– tüdő-é? szű? a páros ágy? vagy tám csak tik magatok ketten?
s ilyenkor mersz-é megmerülni lobbal égő képzetekben?*

*vajjon s miképpen boldogúl Nagyságod ekkor emlékemmel?
s nem gyújtod-é föl az órjas ágyat sóhajos légzéssel?
s túród-é? vagy mit kezdesz gerendák közt a lángoló képekkel?
vagy fölserkensz nagy nyomorúságban gerjedő nagy haraggal
s próbálsz öklöd hogy megreng az oltárnyi gyalútlan asztal?
s ha ígyen: mér? úri kapcarongy miatt miér ez indulat?
Nagyságod teste-lelkiben bárkiannája így ottmaradt?*

*az a tűz úgy-e Kedves ott ott fut: bordák közt gerinceden
nincs nincs tudom nincs veled se másképpen csak épp mint énvelem
– álmomban élém gyűltek vótt szeretőim mind az ezereken
ej tik! tik semmik se! el! hüss hüss sok ébes zabáló kanja!
jóllaktatok s lefordúltatok! – őrizetlen válljú: ennyi vótt néktek Anna!
s hogy te előszörre csak köszöntésül egy szót szóltál velem:
úgy tudtam úgy: mostmár jó – már minden jó lesz: itt a szerelem*

*s te! nem es így! elébb még! már hogy bejőni föntről lestelek:
láttam széles hajlottas hátad s lovad paskoló bal kezed
– ó már ott bár én vóttam vóna akit megdörgöl tenyered!
már ott megkívántam én édes felem szerető szerelmem
már ott megláttam Nagyságodban Bátyám-Atyám-Fejedelmem
akiért mikor jó tetőtül talpig fehérbe öltezek
akiért most es és már örökkön hűséggel esedezek*

*s azt es érthetném tebened ha nyugton meg tudnál öletni
ez lenne földi nagyság: éngem égő máglyára vettetni
bűnös szeretőd nyomába egy árva sóhajod se vetni
– s mostan vagy ellenségimmel rakatsz máglyát nekem te gyáva
te szent ki botránkoztató kezét vágná meg mégse vágja
vagy az Istennek fiátul adatott néked es nagy lélek
s nem tűrhetsz köveket vetni énrám s úgy rendeled hogy éljek*

HOLDAK

Arspo. Brevis

nekem szabadság kellene a dalhoz
de épp a daltól nem vagyok szabad
a költő óh elébb csak jár a szája
még bárki úr talárját megcibálja
fennen kötekszik csipked és kacag
mígnem egy szép nap elszorul a szíve
és megfakul a boldog öntudat
és odalesz a fess betyáros póz is
és nem gúnyolja többé megbízóit
mert tudja már hogy miféle urak

Bejárólíra

dadog a dallam mostanában
nehéz napok sorában
nincsen most semmi semmi semmi
amitől költő lenni
az élet próza próza próza
lírája elaprózva
fénytörmelék a pocsolyában
egyszóval nagyreál van

visszhangtalan száll vallomásom
ezen az állomáson
eső volt: szennyét összeszedték
sínek közt kis medencék
olajos vízen lámpa játszik
valami csipke látszik
tán vállkendő volt szebb napokban
boldogabb gardrobokban

csak a szemek a táskás térdek
kattog a helyiérdek
szuszog akár egy vicinális
mélyen provinciális
még mintha ezzel is spórolna
úgy halad araszolva
sínen a vas csak úgy csikorgok
ha mégis versbe morgok

szoros a textúra szövése
odalett szép esése
szavam se szívmeleg se lenge
merev akár a penge
nem gyűjtöttem föl még a házat
de fogy a szép alázat
unom a börtönt versbe tenni
szabad akarnék lenni

Humble Pie

hátrább önérzet földre büszke kard
fogatom számban a kiskanálka szart
amit nap mint nap adagol a kényszer
vissza nem hányom szét sem prüszkölöm
hogy le ne nyeljem csak azzal küszködöm
látszik nem gyakoroltam még elégszer
de van remény hogy megjön az eszem
ha élém tolják már önként beveszem
bár undorít még kezdek belejönni
már nemcsak lelkem: gyomrom is kitart
fogatom számban a kiskanálka szart
s lesem sunyin hogy hol tudom kiköpni

Sem Vanderbilt, sem Napóleon

silány találmány a vers, légy csak tisztában ezzel
nem vagy vak vagy ostoba ne áltasd magad
nézz itt jól körül míg a karaván halad:
versengő menetünkben e furcsa szerkezettel
a fullextrás mezőnyben csak jobb híján kepesztesz
bizony mondom néked száz sokkal jobb akad
az Életbírás nevű eszköztár alatt
azért különb te se vagy: míg szíveket repesztesz
bárhogy sírsz vagy prédikálsz vagy nevensz magadon
csak páncélt kalapálsz te is hogy védj magad
ha megtartó póznak neked már ez marad
véggépp nem lévén sem Vanderbilt, sem Napóleon

Casanova elmegy

Casanova először hagyja el Velencét

rázkolódom mint a bábu itt az út göröngyös
hosszú árnyam ütemre inog
kupoláink duzzadt dombja puha égbe bökdös
máris érzem hogy szabad vagyok
elalélok ring alattam a nagy barna kanca
nyergem kéjjel üti a farom
ünnepségre készülődöm búcsúpillanatra
nincs fölöttem semmi hatalom
felgőzölgő néma kertek híg ezüstje lebben
ugrálnak az izzadó falak
nedvesajkú városom már ráng a gyors ütemben
hullámot vető tetők alatt

Casanova jövendölése sorsáról

nem leszek honn többé sehol ez ég alatt
bár úri vendégként mégiscsak csavargó lettem
semmi kis királyok megtúrtje legjobb esetben
kegyenc-kredenc öreg lom régről ottmaradt
mikor került ide senki nem tudja tán
honnan miért jött ki kérdené: itt van ittragadt
és mintha már a kastély udvarának mint a pad
része volna vagy mint a korhadó platán
kibomló nagy kerek kert kellős közepén
amely mögött sokszor áldoznak tilos gyönyörnek
(leskelővel nem is törődnek úgy elmerülnek
s mint kis szobámból gyakorta látom én

nemcsak a cselédnép: lovagjaikkal ott
titkon tapadnak össze főrendi kis virágok
üvegtábláim tükrében éppen oda látok
ha sarkig kitárom a dupla ablakot
– hátatok fordítva szűz lovagregénynek
csipkét habzó lányszobákból de nagyon siettek
hogy kapkodtok futtok máris bimbós nyurga testek
nem vagytok csak épp kinyílt kicsiny növények
édes nedves kis növények kis növények
kissnövények kissnövényekóóóóóó –)

e szép szökőkutammal búcsúzom tőled
utolsó csöppjeimmal mostan megmosdattalak
bárcsak megfoganna áldott földedben itt e mag
Velencém mert fiad ma elvész belőled
s mikor majd mint járásba fáradt ómalom
mint szoktam jól forgó agyam bármi ötletekben
olyan kimunkált nagy rutinnal s mind sebesebben
váltig csak forgatom még egyre forgatom
jól kiképzett híres-neves szerszámomat
(hogy miféle tokban ó az nekem már egyremegy
a kis alagút bármelyik csak ugyanaz az egy
s őkelme minden szolgálatra kész maradt –
s hogy hol is? hisz a helyszín épp úgy egyremegy:
nyüzgő koszos Párizsban vagy számító Londonban
germán csűrben szász akolban tetves cseh odúban?
az élet mindenütt csak ugyanaz az egy)
s míg forró zenitem hideg fővel várom
eszembe fogsz jutni Velencém hitszegő anyám
s mit Véled tölthettem utolsó legszebb éjszakám
és áldozásom a francia határon
emlékezz s tudhatod ha szépen hívsz jövök
bárhonnan bármi kérésszel előtálalhatsz
de halljad azt is te utolsó ha újra bántasz
addig éljek én újra képedbe köpök

Casanova mellékdala anyjához

*anyám te rossz színész nő te cifra céda
ne nézz ferdén e versre fiadéra
te érthetnéd: csak úgy írta mint van
ágyába önként bújt a felajzott élet
testéről ő minden fátyolt letéphet
hát már csak beszélhet róla nyíltan
elvész a múltam de hogy fontos ne gondold
terólad írni is bolond dolog volt
rossz metafora vagy már belátom
de most e képhez fiúi jogom szerint
elorzom bő hátsód s órjás melleid
s ezzel adósságodat kiváltom*

Casanova másodszor s végleg elhagyja Velencét

mintha tengersizint a kerek ablakban lebeg
két bizonytalanság: lég és víz között remeg
vén Velence átkozott városom
mintha ólomtetőn ülnék: rajtad kedvesem
látlak mintha nem láttalak volna még sosem
rusnya döggé rothadtál mondhatom
míg feldöntve hortyogsz rút altested felfedem
hány hálósobádban dül a rejtett fertelem
hány szép ágyadban pusztít a mételey
hány szándék mérgét forralja épp e pillanat
hány csukott spaletta őriz vastag titkokat
s te *engem* sújtasz száműzetéssel!
Velence aggott királynő hitvány kurva vagy:
ez fő erényed – s az én ágyam sem mocskosabb
mint bárki másé bűnös körödben!

eh „Bűn” meg „Erény”! – aranyszínben egyként ragyognak
e város enyém joggal valloim otthonomnak
egy tőkéről eredtünk mi ketten
itt: érvényes vagyok sorsom van sűrű vérem
itt a nő mind jó nanám tüzes kis nővérem
s amint lett volna anyám tejére
jussom van gömbös mellükre duzzadt farukra
nehéz gypjúk alól felszálló titkaikra:
nekem még jussom van Velencére!
mert nekem csak ez maradt már: csak Velence van! –

*nocsak: Velence van? – már inkább: volt! úgy látom
nézd csak árnya mint fogy el a táncos hullámon
de miért a könnyfátylas tekintet
ezek nem várnak vissza csak mint az ellenséget
s hová még Dzsákomó hiszen már régen véged
ne áztasd oly elszántan az inged:
neked talán e túlpartot sem kéne félned
lehet a kénkőbűz se bánt majd jobban téged
mint hajdan cellád szűrős hűgyszaga
beléd ez a híg anyag nem tegnap költözött
lovas mögött a gond el sosem hagy börtönöd
veled van az úr a leghűbb cimborá
ne velencézz hát itt nekem ne hűtsd a századat:
fáradt és vén vagy mint fáradt és vén a század
saját súlyától roskadó batár
kifulladtatok no hiába mind a ketten
s te mit kurkászol még e cifra kis makettben
iszkolj innen s örülj hogy vége már*

Le grand écart

(A nagy mutatvány)

nézd ezt a pesti nagyszobát
búcsúzz indulunk nemsokára
kilátszik még az Ararát
de készülj: a víz szintje mára
elérte sziklánk oldalát
és reggel megmozdult a bárka
láttam inogni padlatát

igen ma este elmegyünk
szeretnék messze elhatolni
remélem van még bő helyünk
oly sok mindent kell felpakolni
amiből magunk megleszünk
s itt ez az évszázados holmi
mindenből kettőt elteszünk

ne hengerítsd a vásznakat
nincs szükségem a vitorlákra
akármilyen erőktől dagad
gyorsan futó fregattok vászna:
bárkánk majd lassabban halad
de én nem bízom szélirányra
törekeny rakományomat

Karácsonyi utóénekek

korom virágzik ünnep únt haván
a szőnyegen még hajt a tűlevél
aranymáz hervad üzlet ablakán
színes szeméthalomba rúg a szél

kihalt a tér a Vízkereszt toroz
fülembé metsz a penge csonthideg
karmos faág a tér kövén motoz
fenyőtetem gerince megremeg

szegény fenyőfa rítus-áldozat
csontján lefoszló ünnepet talál
babrál üres cukorpapírokat
újévi szél kiéhezett sakál

Memento

Marcinak

temető padján a holdat bámulom
a holtak már rám-rámköszönnek
nemrég azt hittem még nincs ilyen klubom
pedig már gyűlnek egyre szebb a számuk
agyam is rég kinyílt a csöndnek
mi megrekedve ittmaradt utánuk
s képemre rétegezve tűnt időket
megérlel majd a jó közönynek
mely alkalmassá tesz követnem őket

Jogos

Misinek

adódik a kérdés fényképedre nézve
aztán elenyészik az ember személye
vagy megmarad?

lezser nyári pózba befagyasztva állasz
hunyorgó szemedből visszaszűr a válasz:
„Tudd meg magad.”

Holdak

1. Ezüst

A propos:

gyerekjáték-koponyánkba egy univerzumot

a gyertya lobban: önmagába fullad
alél a láng örül hogy végre hunyhat
szúnyograj sír a tócsás rét felett
kemence nyár volt – gyorsan vége lett

a kint s a bent közt gyöngyös párafüggöny
most jó sötétben-semmiben feküdnöm
a Hold ígéz bámul rám szentelen
már szédülök a Föld forog velem

oly tág az égbolt mindjárt elnyel engem
vagy elszivárog nyílt tekintetemben
nincs köröttem semmi maradandó

kotyogva ring a félig süllyedt csónak
csillagpor hűl testemben nyugtatólag
örök vagyok – vagy minden halandó

2. *Vörös*

ma óráshold van: ég a vérnarancs
a víz is véres tőle: rézveres
az éj túl csöndes megszökött a hang
a túlpart rozzant stégje most üres
mi máskor nagy tivornyák színhelye
alant cirkálnak kis riadt halak
de nincsen lárma – tán a dealerek
ma el sem jöttek és most nincs anyag
az égbolton mint megvonástünet
a fájdalmaktól lüktet egyre ég
a nagy vérző korong a víz felett
a táj kínok nevét tanulja még

Öregek

Ámen

kertjükbe szökve várt éjszakájuk
derengett hátuk mögött a házuk
tátongó szájjal bámult sötéten
hűlt már a napfény langyos kövében

aztán kigyulladt csillagnyi villany
elült a készség végtagjaikban
kinéztek válluk fölött a Napba
megállt a mozgás egy pillanatra

hegyről a rőt fény utolsót intett
padlóra hullt a fáradt tekintet
változhatatlan tény lett az este

szökő idő csak rájuk se nézett
mielőtt végképp otthagya őket
éjük küszöbjén csöndjükbe lesve

Idill

ott kinn a holdfény fákat kerülget
míg benn a béke karszékekbe süpped
a házat enyhe fény vonja mézbe
emlékidezés szép talmi fénye

leszáll a csönd és megül közöttük
kóbor légáram lapozza könyvük
a függönyön túl tücsökraj hallszik
padlón a múltjuk kinyúlva alszik

a férfi szusszan: ajka lebiggyed
az asszony nézi málló vonások
között a régi arcát keresve

padlóra hull a fáradt tekintet
a másik arcban tükörbe látott
változhatatlan tény lett az este

Hová lettek nagyapám gépei?

Édesanyámmak

vajon hogy nyel le az idő egy egész cséplőgépet?

mi már a hátsó udvaron láttuk álmodni őket
míg elleptük mint víg gyomok az óvilági kincset
szél támadt titkos suttogás: *elvették mindenünket*
mint földbe rejtett díszei betiltott ünnepeknek
a gyászra megtelt ház mögött is épp ott süppedeztek:
akácok közt a szép szekér félig mélyedt a rögbe
felhorgadt lenge lépcsőjén a lécek összetörve
egyre ferdébbre dőlt nemes kemény hátú fapadja
rangjától fosztott helyzetét mindinkább elfogadva
fellépek: megrezdül a bak – a rúdnak gőgös orra
még emlékszik a vágta csapta országúti porra
sár levesébe loccsanó kerékabroncs vasára
utolsó két erős lovunk farának ritmusára
formás doboknak rézhasán a zöld múlás virágzik
falja az idő tűnt korok kimunkált cirádáit
gonddal választott igéit óhajtómondatoknak
and Co. : még ennyi megmaradt mint két levágott végtag

Magyar irodalom

– *Várady Szabolcs születésnapjára* –

ez a por ez a kor ez az ország
nesze részed a korból a porból
adagod kiveszed de cserébe
figurád profilod belemélyül

Párisi levél 2002 januárjából

Párizs – hát végre itt vagyok
nekem szikráz ma Grande Gloire
ma Pont Royal-i angyalok
nekem fújják hogy bon soir

száz éve épp – félig jelen
ó Bandikám te akkor itt
és most a bulvár Michelen
húgod morzsolja könnyeit

ó Bandikám a bús magyart
meghatja könnyed milió
ríkatja szajha Szajna-part
mert ősi rontás foglya ő

zord lelke finom szűt takar
s e szív a szépségtől beteg
és teljes oldozást akar
mint Notre Dame-i szörnyeteg

költőórjás és kis rokon
ezért hogy mindig visszatér
az antikvárius-soron
szép Párizs megváltást ígér

itt még maradt kis oltalom
míg másutt durva lett a tánc
nem zúg a nagy globálmalom
kihaltan kong a McDonald's

– ó Bandikám én jól tudom
az árus mindezt megveti:
az antikvárius-soron
nosztalgiánkat fosztja ki

és nincs is ezzel semmi gond
ha senki más *te* érted ezt
láttam Párizsban lábnyomod
emlékszik rád a Gare de l'Est

Alvó Európa

mindent elnyel a mély ködös éj ez a tejszinü tenger
alszik a távoli domb árnyában a város az ember
fényeit égeti még
pislog a csillagos ég

horgonyt vet kikötő csönd utcák öblei mélyén
kábult házsorok álmát füstöli égre a kémény
alszik az utca a ház
szunnyad a köznapi láz

pultokon alszik a vonzó édeni alma: a holmi
bankkártyás kicsi fülkék megszűntek zakatolni
túl a vevő-rohamon
jussuk e kis nyugalom

alszik a reklám biznisz-centrum kassza bevétel
alszik a zizgő hűtők kincse a sok finom étel
gyűlik az üzleti méz:
alszik a bankban a pénz

horkol az Áru a nagy nőcsábász – édes az álma
gyűjti a hímport holnap újabb csábmosolyára
ajzani Nő tudatát
higgye a talmi csodát

nyugtalan alszik a tévé felböfög esti riportot
dúsan habzó változatában az emberi sorsot
cikkan az éjben a drót
nyomja az új epizód

míg fiatal pár álmodik új bútort a szobába
alszik a sok-sok bútor a helybeli fitt Ikeába'
köztük a sárga a kék
isteni kis kanapék

völgyben szállong városok őrző szelleme: füstköd
diszkó-reflektor pászmája az ég fele döfköd
elnyeli matt sugarát
égen a vatta-kabát

Középkor

szerződését még az ember bölcsebben csinálta
nem tette meg Istenének sem szívét sem agyát
hiú eszmét sem zálogul korának asztalára
adott tétként egy egységként kezelte még magát
tudta jól hogy kötelezőt táncol a Halállal
és mégis rakta napra nap az örök világot
úgy számolt hát hogy ő azzal épp elég részt vállal
rázhatják a mord bullákat pápák és királyok
hisz pápáért és királyért is eljő a kaszás
feküdjék bár emez akár liliomos ágyon
mit számít: nemes szerelem vagy egyszerű baszás
hogya győzni semmi sansz a vigyorgó Halálon

tudták: míg ők odalenn a szűk utcákon járnak
a hegy hátán az elrendelt nap följön és lemegy
míg lenn összemennek s újra megnyúlnak az árnyak
fölöttük mindig megmarad a kúpos barna hegy
csúcsán templom és kereszt mérföldre látszó cégér
tövében nagy kupleráj meg ordenaré kocsma
azt Isten lakja – ember *ezt* mert a biztos végért
emberé maradt az élet minden vastag mocska
s az bőven ömlik mint a szennyvíz lejtős utcákon
s meggyűlik lenn a patkányjárta vásártereken
emberé a bűn a pestis s mind a testi mákony
míg Istennél fönn megmarad az egy nagy kegyelem

Levél a városhoz

bevált pózaidban tetszelgően feszítesz
parádézol a szép széles víz felett
nem félve hogy bármit-bárkit elveszíthetsz
én önhitt szerelmem nyegle Budapest
ó te lába közt a vízbenéző Nárcisz
önnön arcképedtől hullarészegen
egyensúlyozol míg sodró hullám játszik
elszórt kincseiddel a nagy köveken
édes hazám vagy te: életterlen poklod
egyetlen öröklött saját vagyonom
amit sose tudtam: mi teszi az otthont
most keskenyebb vizek partján tanulom

Utóirat

az alkony viharba ütközvén ma este
dupla szivárványt szült az ütközés
pompáztak a parton óranyra festve
színes házacskák közt a jegenyék
teljes hétszín ív volt mint a szentély boltja
fényes padlatán aranylott a part
homorult az ónszín fél égboltnyi foltja
öblébe foszlányfelhőket kavart
a szél: ekképp órjás kápolnát csinálván
a bizarr fény meg az ékes keret
a jelenés mi tán több volt mint szivárvány
hosszan tündöklött Ráckeve felett

menedék szigetem szép vermébe esve
hűtlenségemért végül ez fizet
egyre távolabbról nézek Budapestre
s kerülök hozzá egyre közelebb
míg a ringó csöndben töprengek hazámon
lassan fogy a fény kinn a képeken
hogy miféle tréfa Rodostó meg Zágon
megadathat még itt megértenem
lenn aludttej-sűrű lesz az éji béke
fenn a háztetők: őrjáró hajók
piros-fehér sávok dagadnak az égre:
szárnyuk csapkodó árpádlobogók

Vándor nyárvégi dala

várj csak ne mozdulj rögzítsd ezt a képet
most még cirókás csiklandós az élet
mint lábad közt a gerjedt napsütés
tested fogékony kéjre bűzre-ízre
míg hasra fekve bámulsz rá a vízre
vidor hullámok szabdalják a fényt
innen megérezed ódorját a napnak:
ázó moszatból hozzád ér a halszag
erős bajszával orrba szúr a gyom
csönded zavarva szól egy fürge fűrés
nyughass mit ugrálsz nemsokára túllés
e rózsaszínkék szagló alkonyon:
ősz lesz hamar bár még e giccs takarja
mind több sötétet hord a felhő alja
ólmos súlyával nem bír már a nyár
más ég gyülekszik: hűvös tiszta vastag
szürkére kopva háttérébe fagynak
strandlabda ember berki kismadár

TÁJKÉP, UTOLJÁRA

Novemberi napfény

– *sotto voce* –

a fény a vízen úgy ragyog –
most oly valószerűtlen
nem is biztos hogy meghalok
tátognak ingerülten
halálról szóló kis dalok
munkál az égi katlan
repedt burookban új magot
dajkál az áradatban
faágon csöpp bimbó gagyog
ma nem megfoghatatlan
hogy élek létezem vagyok
pörög még fürgé orsó
még sokáig maradhatok
s bár ez volt tán utolsó
engedékeny meleg napunk
még fénybe burkolódzó
áldott időben vígadunk –
de mert a késő kis rügyek
sorjában elvetélnek
utánavágnak vad szelek
az induló levélnek
lassan szállást kell rakni már
az ismeretlen télnek

Szociográf

ím a vershelyzet: vonatút sötét van
kinn a nagy semmi idebent a téli
szag s a kőarcok becsukott szemekkel:
körben a társak

állomás: oldalt meredély zuhan le
lenn az árokban zavaros kis udvar
ócskavas-dombok közepén a kunyhó
s benne az ember

lakja elszántan kimeszel nyaranta
meg se szárad még a falak fehérje
már a füsttől mit ideszór a kémény
újra beszürkül

s kél a füstölgő horizonton árnyék:
lusta sárkánya az ijedt vidéknek
hosszan elnyújtózik a hőerőmű
nézi a földjét

gyújtja lámpáit kiereszti lángját
s messze falvacskák kirakott ciháit
fönn a rossz plédet meg a kapca felhőt
bűzbe meríti

már a vashídon lesek át a párán
őszutón míg elfogy a lomb az ágon
újra feltárul odaát a vadvíz
és faunája

itt a jómód kis szigetét kerítve
– mint a pangó víz lecsapolhatatlan
ősi ártérben – a megült szegénység
tengeve tenyészik

Szegény vidék

szemlézik sáros kocsmaudvarokban
a lármás ifjúság: megint tavasz van
aztán megszállva ritka izgalomtól
a rajzás majd a nyár végéig tombol
s ha már fakó kartonruhák az álmok
feltűnnek gyűrűk gondok kiskabátok
s a józan őszben összeházasodnak
s eljő az élet vagy nevezzük sorsnak
s tél lesz: tervek fogannak míg a hó hull
egy részük persze nyilván megvalósul
a túlzóbbak meg nyilván elvetélnek
a ház épül meglesz az első gyermek
s nyilván később is mindig lesznek tervek
de már nem álmok: jó ha még remények

Csalódottság

a csillagok közt felvizezett tejfől
és összevissza mászkálnak a felhők
már vagy öt napja nem láttam a Holdat
nagy és sötét az ég majdnem riasztó
fejük sunyítva lapulnak a lámpák
hintál a vízen gyáva reszketésük
a szellőkések telve békahanggal
szedi a május obligát adóját
a parti nádist ostorzó esőben
öblös-rekedten zeng a férfikórus
idétlen verseny istenverte hajtás
azért a néhány perc kapaszkodásért

Alkaioszi

ki nyitja meg majd versek üvegfalát
a résen át ki bújna szavak mögé
hogy ott az elrejtett jelekkel
mélybe a lélekig átvezessük

miféle herceg az kit a líra vár
ha most se mért épp távoli új napon
jön egy ki végighúzza ujját
szőnyegeink bonyolult csomóin

legjobb darabjainkat a szél viszi
mint vinne más atlantiszi tárgyakat
halott után maradt lakásból
lom tetejére dobott fotókat

piros pofácskák lesnek az egyiken
merev ruhába húzva eperszemek
fogalmad nincs hogy kik lehettek
bamba babák elavult keretben

egy másikon rád néz a családi múlt
mint büszke arslánt látod a dédapád
a kertben fordul épp a képbe
ott mosolyog vele két rokon nő

kinyitva blúzok nyári vidám szemek
az asztalon tál rajta talán barack
vajon milyen tréfán nevetnek
ők is akár a friss barackok

hát így a vers is benne a barna nő
mögötte rögzült börtöne háttére
alkonyba dermedt eltűnő nyár
lessz-e ki nyitja hol él a verset

Mi lett volna ha

sejtem miféle mély nyugalomú létbe
merültünk volna: óceáni mélyre
hová pászmái csak tompán szűrődnek
messze fölöttünk gördülő időnek
nagy lusta langyos áramlások alatt
nem háborgatnám hűlő nyugalmat
úgy őriznélek ahogy elaludtál
nem bolygatnálak mint a kandi bűvár
aki növények táncát megkavarva
vakult hajóroncs békéjét zavarja
nézném hogy lelked e csönd zálogául
a hűvös kőbe: önmagába zárul
lesném szemhéjad domború kagylóit
már mint egy vallást vallanám hogy jó itt
volnál mosolygó arc a szarkofágban
s én volnék falfestmény: perspektívátlan

Verzió

uram ha most kapna formát a portré
nem kéne már a harcos főszerep
kalandregény sem érdekelne többé
más oldaláról ismerhetne meg
ezúttal kép lennék aranyló homályos
hulló delfti csönd : így illenék magához

őrizne ház: nyugalma vérré válna
áldott meleggé: eltelnék vele
tükrom magát mutatná háttal állva
ahogy künn tépi férfisors szele
dühödten csapkodna nagykabátja szárnya
nem nagyon tudnám miféle vész cibálja

visszfényben ülnék nem telnék a gonddal
mikor belépne házunk ajtaján
bólintanék derengő szép mosollyal
fejem munkámra visszahajtanám
nyugodtan várhatnék sőt értő fölénnyel
míg fénykörömbe űzné a néma éjjel

Tengerparti jam session

„I took up the runes”
(Jan Garbarek)

van úgy hogy ember és isten végül
találkozik sőt össze is békül
ha néhány akkordra csak

történhet mindez Norvégiában
ködülte parton szép szürke tájban
a szél metsz mint gondolat

vonul az isten szürke bundája
megdőlő ember ér a nyomába
mindkettő gyorsan beszél

emberünk illő tartózkodással
isten a méltó túlradással
szavukkal elzúg a szél

isten ködfoltja oszolva terjeng
széttárt szárnyakkal magasba felleng
s kering a bundás kabát

az ember rója a vizes síkot
mögötte fodrozó kondenzcsíkok:
fölszálló harmóniák

Kacsák

az anya költ az apa óvón cirkál
fölköttek felhő: órák karfiol
arrébb vonul vele a rózsaszín tál
kutyapanasz vonít fel valahol
ajtó csukódik rossz vason forogva
az este jön különben semmi nesz
miféle ösztön adhatott hírt róla
hogy itt a stégen biztonsága lesz
hogy itt e pőre deszkán ahogy érzi
ha tátott csőrrel újra rajta ül
a mézsfalat a nap még jobban éri
és dolgozik az élet ott belül
s főleg milyen meggyőződés vezette
hogy ez a vakmerő emberközel
s e nép kik itt lármázunk minden este
kisdéd családját nem pusztítja el –
szél jön: forró pihéit szertehordja
lázás kis melle pumpál szüntelen
„jól van mama” a hangom lefojtva
„nincs mitől félned” súgom elvtelen

Első este

ékszeres éj van a nyárvég összes csillaga látszik
látom a szeplőt Cassiopeia nagyobb kebelén
kettős csúcsát átugratja az égbeli vén ló
mellső lábaival hadonászva a nagy Pegazus
szénszinü szárnyas felhő ível a hídon a vízig
mintha törötte: hulló tollain ömlik a hold
túlról tánczene szól amatőr band játszik a stégen
ünnep van születésnap vagy tán nyár-sirató
nézi a Mars kicsi lámpás mely közelebb sose volt még
nézi unottan a Hold noha látott már eleget:
cirkuszt ünnepet ősz és hány egynyári szerelmet
nézi azért ahogy arcomhoz simul újra a lég
nem hűvös: feszes és lány mint szőlőszem a számban
mint amilyen feszes és lány érintésü a szád

Utolsó este

zaklat a csillagos este a partra ma újra kiültet
és kivirágzik még egyszer az éjjeli part
lampionok fűzött sora ring olcsó zene lüktet
nyúlós trombitahang sír a szívem vele tart
visszhang rázza a nagy kupolát: a vizen muzsikálnak
szívem rázza a hang míg az egekbe enyész
már az idén tán nem lesz több ilyen éje a nyárnak
bárhogy is: ettől csak még gyönyörűbb az egész

Latin

F-nek

kihalt a főtér elbújt minden ember
ölel a nap egyforma szerelemmel
virágot házat tornyos bádogot
kerek szem dermed végső pillanatba
ma éjjel itt járt a halászó macska
bámul a halfej amit felhozott
vakít a bádog elviselhetetlen
felforr a vér a megfeszült erekből
a déli szellem! ő az itt oson
ütik a delet fönn a kába órák
ülök szelíden mint a veszett rókák
míg meg nem ölsz én déli városom
selyem homályban ruhák szanaszerte
csíkozza ágyam félig leeresztve
hanyag redőnyléc fáradt pillarács
álomban tudtam láttam mit hozol rám
napfényben álltál árnyatlan napórán
szádon piros folt friss kígyómarás

Desperado

mindig találni jó helyszínt a balladához
háztömbnyi várost egynémely olcsócska színpadot
jelmezt az ember rossz álarcos önmagához
asszonyszáját miből a végszót készen megkapod
s míg kong a tested a másikhoz verődve
te csak bámulsz a szép váll fölött előre

vaktában szúr a tőr a szenttelen tekintet
országutakra ül nehéz szárnyatlan éjszaka
az ember már ilyen: sebet kap aztán büntet
de ettől sem csitul sebes fájdalmas önmaga
ki maga elől fut nyugton nem maradhat
megnyugszol: felzúg a jó motor alattad

most már semmi nincsen s mindegy hogy volt-e bármi
hogy minden üres volt-e vagy csak minden kiürült
könnyebbnek tűnik ugye már semmit se várni
lassú égető kortyonként kortyolni fel az úrt
öntsd a tűzre! – nézd a láng kezedhez kapdoz
most én szeretlek : ne légy hű önmagadhoz

Sanzon nehéz időkben

Nagy Miklós barátomnak

elveszted őt? vagy el vagy veszve?
büszke arcéled füstbe metszve
számold csak újra sebtiben
ó hogy felhígult minden eszme!
mint olcsó fröccs e restiben
a torkodon még ezt is ereszd le
aztán csak menj menj menj ne less
se magad köré se hátra
s ha majd egy percre mégis megállnál
ne nézz tovább a cipőd orránál
úgy gyújts egy újabb cigarettára

őrült nyár jött veszett tavaszra
gyorsít az élet gyorsvonatja
bele a ködbe egyenest
hallod? most ért a nagy kanyarba
hosszan sikít a pályatest
s hol még az ősz, tél – vigyázz magadra
azért most szállj csak fel ne nézz
se magad köré se hátra
s ha állsz majd a fürkéd ablakánál
ne láss tovább az útmenti fáknál
úgy gyújts egy újabb cigarettára

Gyöngyről és üvegről

mi a te titkod kicsi kobold
ami lehetne vagy ami volt
mit jelentettél énnekem
hogy énem egyben ketrecem
hogy éned egyben börtönöd
és megreped ha feltöröd
s a fény ami vonzott messziről
elszökik míg a fal összedől
de másképp ki mondhatja meg
hogy ami csillog gyöngy vagy üveg
hullik a fényed szétpereg
felszedlek összegyűjtelek

Tájkép, utoljára

a parton éjjel van műtermi világítás
lomb mozdul nyugtalan szél a színen átseper
jobbra mintha erdőcske nyílna benne tisztás
kidőlt farönkön sapka: valaki ott hever
balra már csak árnyuk látszik a jegenyéknek
fölrajzolódik egy sor tömbös nagy épület
színházat játszanak a fák s a parti fények
ormótlan germán dómot tövében kis tüzek
a nagy szürke templom merő fal semmi ablak
alatta elhagyott út a víz olyan nyugodt
félfektükben dőlve a nyerskő lábzatnak
álomba vackolódnak pokrócok koldusok
városkák porfészkében az alkuk véget értek
csönd van rég elrázódott a sok zajos szekér
kulccsal zörögnek szótlán tányérképpű népek
függönyök szárnya rándul szemöldök összeér
zsírjukban hunyorgó kis gyertyák fénye billen
pislognak puffadt cihákból kis nedves szemek
azok is hunynak már: mit nékik hold a vízen
mit nékik messzi erdő útszéli rettenet

Ezt elviszem

engem itt ez a jól berendezett
dús és arányos óra érdekelt
az amikor az este obligát
kellékeiből szépen összeállt:
előbb szűnik az ember csapta nesz
aztán a madárhang is ritka lesz
s míg az ég benne megnézi magát
a víz felszíne kék üvegre vált
elsimul rajta mint a könnyű lakk
felhőkről visszahullt nyugati nap
fátyol bodor füst – ami szerte volt
a szél mindent egy helyre összehord
s mikor e kelme összes rétegét
egymásra hajtja: megjön a sötét
és föltámadnak más újabb zajok
lármáznak harsány éji állatok
a híg sötétben szellő szöszmötöl
párás légáram simogat: gyötör
a szabadság nedves üde szaga
lehetne ez utolsó éjszaka
kiült a vízre táncos lámpasor
mint csillagképek a felhők alól
s a főműsor mint egy hónapja volt
a nagy vajákos jön a telihold
ma még teljében: fénye szétszalad
a kerti fűben nyír és nyár alatt
ma még teljében holnap fogyni kezd
én meg pakolni kezdek így megy ez
újabb halál egy újabb kezdetig
nyír és nyár állnak lombjuk rezgetik

Tartalom

Arspoetica Laconica	5
---------------------	---

ASSZONY A NAPLEMENTÉBEN

Shakespeare-naptár	9
Asszony a naplementében	10
Dalocska az elszökő időről	11
Gyerekszoba	12
Szeptemberi kisfiúsóhaj	13
Csikókrul s vén lovakrul	14
Mintha szép orosz film	15
Tegnap	16
Zöldségesné, negyven felé	18
Huszár a tetőn	19
Utazás	20
Megyek utánad	21
Egy utazás képei	22
Előszó	23
Mi lesz a szexszel?	24
Ki voltál	25
Most én is mint könnyes bohóc	26
Keresetlenül	27
Altató	28
Anna utolsó levele a fejedelemhez	29

HOLDAK

Arspo. Brevis	35
Bejárólíra	36
Humble Pie	38

Sem Vanderbilt, sem Napóleon	39
Casanova elmegy 1–4.	40
Le grand écart	44
Karácsonyi utóének	45
Memento	46
Jogos	47
Holdak 1–2.	48
Öregek 1–2.	50
Hová lettek nagyapám gépei?	52
Magyar irodalom	53
Párisi levél 2002 januárjából	54
Alvó Európa	56
Középkor	58
Levél a városhoz	59
Utóirat	60
Vándor nyárvégi dala	61

TÁJKÉP, UTOLJÁRA

Novemberi napfény	65
Szociográf	66
Szegény vidék	68
Csalódottság	69
Alkaioszi	70
Mi lett volna ha	72
Verzió	73
Tengerparti jam session	74
Kacsák	75
Első este	76
Utolsó este	77
Latin	78
Desperado	79
Sanzon nehéz időkből	80
Gyöngyről és üvegről	81
Tájkép, utoljára	82
Ezt elviszem	83

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
Honlap: <http://www.lira.hu/magveto>
E-mail: magveto@lira.hu
Felelős kiadó Morcsányi Géza

Készült a Gyomai Kner Nyomda Rt.-ben
a nyomda alapításának 122. esztendejében, 2004-ben
Felelős vezető Papp Lajos vezérigazgató
66/386-211
<http://www.lang.hu/gykner.nyomda>
E-mail: gykner@lang.hu
E-mail: knernyomda@nap-szam.hu

Felelős szerkesztő Keresztesi József
A kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Bezúr Györgyi
Kiadványszám 8063
Megjelent 5,5 (A/5) ív terjedelemben,
Janson betűtípusból szedve
ISBN 963 14 2361 1